

K. Dž. Konoli

**Čovek mog
drugog
života**

Prevela
Aleksandra Čabraja

 Laguna

Naslov originala

C. J. Connolly

LOVE OF MY OTHER LIFE

Copyright © C. J. Connolly

First published in Great Britain in 2022

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

Oskar i Feliks

*Želim vam da odaberete pravi put u svom životu,
ili da znate da uvek postoje i drugi*

PRVI DEO: JA

Prvo poglavlje

30. novembar

„Ja sam Džosi Kavendiš, a vi slušate 'Otvorena vrata' na radio-stanici *Njujorske priče*. To je bilo sve za danas. Ako imate bilo kakvih pitanja u vezi sa nekretninama, pošaljite mejl na adresu našeg studija...”

Ti-ra-ri.

Prokletstvo. Poruka. Glasna. Tik pored uključenog mikrofona.

„Pošaljite mejl na adresu našeg studija, *otvorenavrata@njujorskeprice.com* ili poruku na 555387, i razgovaraćemo o tome sutra. Do tada, srećno u potrazi za nekretninama!”

Skidam slušalice i ulazim u produkcijsku kabinu, blago žmirnuvši kad Abi, moja producentkinja, napravi izraz lica kao da kaže: „Bože!”

„Stvarno, Džosi? Dve godine radiš ovu emisiju i ne umeš da isključiš mobilni telefon?”

„Izvini, Abs. Danas sam pogubljena.”

Ali mi pripreti prstom. „Opraštam ti – ovaj put. Nadajmo se da će slušaoci pomisliti da se neko porukom raspituje za tvoje savete u vezi sa nekretninama.”

„Ha. Sumnjam, ali hvala. To je moj brat; putuje u Australiju. Treba da ga pozovem.“

Izlazeći na Drugu aveniju, okrećem Dejvidov britanski broj. Na Menhetnu je vedar novembarski dan. Oko nogu vetar mi nosi plastičnu kesu, a na zapadu, iznad niza oronulih betonskih zgrada, vrh Empajer stejta blešti na suncu.

„Srećan rođendan, seko! Jesi li dobila moju poruku?“

„Da. Upravo dok sam odjavljivala emisiju. Zaboravila sam da isključim telefon, pa ju je čulo pola Njujorka.“

„Au. Kako si to uspela?“

„Danas sam malo pogubljena. Gadna noć. Išla sam na piće posle probe. Ostala sam da popijem još jedno sa Piterom.“

Dejvid uzdahne. „Onaj lik za kojim patiš? Iz tvog hora. Zar on nije zauzet?“

Hukćem u telefon. „Dobro, kao prvo, ne patim. A on će verovatno raskinuti s njom. Ne nadam se previše, ipak. Šta je sa tobom, očajniče? Je li neka nesrećnica u poslednje vreme pala na tvoje neubedljive čari?“

Dejvid se smeje. „Stotine, ali znaš kako. Nijedna tako posebna. Mada mi i ne treba ništa posebno.“

„Naravno. Ni meni.“

„Dobro. Pa, slavljenice, kako slaviš rođendan?“

„Večera sa Suzi i nekim društvom iz hora. Idemo u jedan fensi restoran u Sohou.“

„Molim te. Teško da je to pravi Soho. U svakom slučaju, nadam se da će vas pustiti da uđete. Bila bi šteta da vas vrata kući na tvoj rođendan.“

„Pre-sme-šan si. Moram da idem. Samo opušteno.“

„Samo opušteno? Pretvaraju te u Amera. Odupri se!“

„Prekidam vezu.“

„Dobro, malecka. Srećan rođendan. Zvaću te kad se vratim. Lepo se provedi. Ljubim te.“

„Uživaj. Ljubim i ja tebe.“

Prekidam vezu, odjednom osetivši nelagodu. Reči mog brata pogodile su me u živac.

Gajiti osećanja prema nekome ko je zauzet ne znači patiti. Ili znači?

Piter je počeo da živi sa Mišel još mnogo pre nego što smo se upoznali, pre nešto malo više od dve godine, otkad se pridružio našem horu. To me nije sprečilo da se najstrašnije zaljubim u njega. Kako bi moglo da me spreči? Jednostavno je tako... sladak.

Sinoć u baru posle probe, kad me je pogledao, u njegovim očima bilo je nečeg drugačijeg. Prvi put sam to primetila pre nekoliko nedelja, kada smo probali naš duet, gledali se u oči i pevali ljubavnu pesmu. To je gluma, rekla sam sebi, samo izvođenje pesme. Ali juče, sa drugog kraja dugog barskog stola, pogledao me je na isti način...

Časkala sam s altovima kad mi je stigla njegova poruka.

Ostani duže večeras? Moram da razgovaram s tobom. :P

Šta li je to hteo?

Nisam se usuđivala da pomislim da je to ono čemu sam se nadala – da su se on i Mišel konačno razišli i da je shvatio da sam pred njim.

Ja.

Nasmešila sam se Piteru i jedva приметно klimnula glavom. Odgovorio je dižući palčeve.

Pošto su se članovi hora razišli, prešla sam za bar da popijem do kraja svoje vino. Na šanku pored mene pojavila se muška ruka s pegicama i svetlim dlačicama. Piter je seo do mene, smeštajući krakato telo na visoku barsku stolicu.

Gurnuo je svoje štreberske šik naočare sa crnim okvirom na koren nosa i sklonio pramen plave kose. „Konačno smo nasamo.“ Pozvao je barmena i naručio pivo.

„Šta je bilo? Dolaziš sutra na moju rođendansku večeru, zar ne? Šta to ne može da čeka?“

Piter je potegao dobar gutljaj iz hladne boce i pogledao me. Osetila sam žmarce na potiljku i duž kičme. Za dve godine našeg druženja, nikad nismo bili sami u baru. To je bilo tako prisno. Kao da smo na sastanku.

„Morao sam da razgovaram sa tobom, nasamo. Uvek smo u društvu.“

„Ne kad pevamo svoj duet“, odgovorila sam.

„Ne. Mislim da je to što smo provodili vreme zajedno promenilo nešto kod mene.“ Piter zastade. „Mišel i ja smo se opet posvađali. Rekla mi je da više volim da budem sa društvom iz benda ili hora nego sa njom. Priznao sam da je to istina. Onda mi je rekla: 'Radije vežbaš sa Džoz, zar ne?'“

Potegnuo je još jedan gutljaj piva. „A ja sam priznao da je i to istina. Ne znam šta se to desilo, Džoz, ali nešto se kod mene promenilo. Mislim, nešto u vezi sa tobom i sa mnom. Shvatio sam da se najviše radujem probama sa tobom, i izlascima sa društvom iz hora, ali samo ako si ti tu. Ti si moja svetla tačka.“

Spustio je hladnu i nežnu ruku na moju. „Stvarno te više ne gledam samo kao drugaricu. Mislim da i ti osećaš isto. Nadam se da ima šanse da budemo nešto više.“

Bio je u pravu, naravno – sa mnom je imao svaku šansu da budemo nešto više. Ali ja nikad ništa ne bih započela. Ne dok je on u vezi. „Znaš da si mi se oduvek sviđao, Pitere. Nikad nisam umela to da sakrijem. Čitav hor to zna.“ Nasmejala sam se. „Mislim, međutim, da si ti to shvatio tek u poslednjih nekoliko nedelja.“

Stegnuo mi je ruku. „Bio sam budala, Džoz. Mišel i ja nismo srećni. Već izvesno vreme.“

„Ali još nisi raskinuo s njom?“

Piter je posmatrao kap kondenzovane vode kako mu curi niz bocu. „Nije lako. Stanujemo zajedno, životi su nam isprepleteni, ali... u procesu smo razdvajanja.“

Uprkos olakšanju koje sam osetila čuvši njegove reči, nisam htela suviše da mu popustim.

„Pa, drago mi je što to čujem, ali ništa se ne može desiti među nama dok se ne odseliš. Ništa ti neću obećati. Mislim da želiš da se uveriš hoću li biti slobodna kada i ako raskineš sa Mišel. Neću da ti budem rezerva, Piter.“

Pogledala sam ga u oči pomalo prkosno i iskapila svoje vino. Krupan, tamnokos momak udario je u mene u prolazu, umalo mi izbivši čašu iz ruke, i promrmrljao izvinjenje.

Piter se nagnu ka meni. „Hajdemo odavde.“

Platio je naša pića, pomogao mi da obučem mantil i izvukao me napolje u hladnu novembarsku noć.

„Šta sad?“, pitala sam, gledajući kako mi se dah leđi na hladnom vazduhu.

„Kapiram, Džoz. Moram da raskinem. Ali kunem ti se da mi nisi rezerva. Sačekaj da ti to dokažem, važi?“

Zubi mi cvokoću. „Nemoj previše da odugovlačiš. Neću da me vučeš za nos.“

„Neću. Čoveče, baš je ledeno. Hoćeš li da podelimo taksi do Bruklina? Samo da popričamo.“

Pogledala sam preko ulice ka elektri vezanoj lancem za ogradu. „Došla sam biciklom i neću da ga ostavim. Osim toga, nisam sigurna o čemu još možemo da pričamo.“

„U redu. Večeras ću opet razgovarati sa Mišel. Nadam se da ću sutra imati vesti za tebe.“

Prešli smo ulicu i došli do elektre. Pre nego što sam stavila kacigu, popela sam se na prste da poljubim Pitera u obraz. Nežno, tek sa blagim nagoveštajem obećanja. „To mi dobro zvuči. Vidi-mo se u restoranu. U pola sedam, rezervacija glasi na moje ime.“

„Srećan put.“

* * *

Piter mi pre ručka šalje poruku.

Srećan rođendan, lepoto. Jedva čekam da te vidim večeras. :P

Srce mi poskoči.

Da, i ja :) Vidimo se u restoranu Džx

Osim tih slatkih porukica i kapkejka koji su mi poklonile kolege, pevajući „Srećan rođendan“ u falšu, to je dan kao i svaki drugi. Još jednom pokušavam da pozovem Hansa Halstina, vlasnika agencije za luksuzne nekretnine i zvezdu *Njujorškog luksuznog listinga*, da gostuje u mojoj radio-emisiji. Menadžerka njegovog tima za komunikacije, izvesna Andžela Demarko, neće ni da čuje za to.

Kada objavim svoj intervju sa gradskim urbanistom na sajtu naše radio-stanice, krsta me otkidaju. Ah, kad bih imala ergonomsku kancelarijsku stolicu.

Sada je pet i trideset sedam popodne – prekasno za vožnju biciklom od sat vremena do zgrade u kojoj stanujem u Vili-jamsburgu i povratak na Menhetn na vreme za večeru. Srećom, u stanici imamo tuš.

Dok mi topla voda ublažava bolove, s neodobravanjem pipkam svoj zaobljeni stomak i bucmaste butine, i dopuštam svojoj mašti da istražuje mogućnost da ovo bude vrela noć sa Piterom. Stvarno je trebalo da poklonim više pažnje svom izgledu. Da li da se obrijem i trpim bockanje kad mi dlačice budu rasle, da odem na još jednu bolnu brazilsku depilaciju, ili da ostavim sve kako jeste? Zgrčim se na pomisao da Piter otkrije moj neuredni žbun.

Prestani. On još uvek živi sa drugom ženom.

Feniram kosu tako da je sad glatka i sjajna i dodajem srebrno-crnu maramu sivoj bluzi i crnim pantalonama. To nije naročito otmena odeća za rođendansku večeru, ali će mi odgovarati. Trideset i šesti nije neki jubilar ni rođendan.

Izlazim u hladnu noć i vozim Drugom ulicom, probijajući se kroz zagušeni njujorški saobraćaj u špicu i guste oblake pare iz rešetaka metroa. Skrećem desno u Dvadeset petu, nameravajući

da presečem preko koledža *Baruš* ka Medison skver parku. To je raskrsnica koja mi uvek uliva nervozu. Pre nekoliko godina, tu sam pala sa bicikla skrenuvši da ne naletim na neke studente i izvrnula nožni članak.

Krajičkom oka primećujem kako kamion za odnošenje otpada prebrzo izlazi iz sporedne ulice. Jedna crna limuzina skreće na pogrešnu stranu, približava mi se još jedan biciklista, škripa kočnica...

I tu se dešava.

Drugo poglavlje

30. novembar – 1. decembar

Alarm razbija moj mir.

Okrećem se da pritisnem dugme na satu, ali jedva uspevam da se pokrenem. Čoveče, ala me danas bole leđa... I odakle ovo jako svetlo?

Žmirkajući, oprezno otvaram oči.

„Mislim da je budna.“

Neki prigušeni muški glas. Piter? Ne. To nije njegov glas.

Čuju se i drugi, tiši glasovi. Alarm i dalje pišti – neobično, isprekidano. Ne, ovo nisu kućni zvukovi.

Pogledom obuhvatam sobu. Suzi se nagine nada mnom, njene usne obojene osobenim crvenim karminom sasvim su blizu mog lica. „Eto je! U bolnici si, dušo – *Belvi*.“ Glas joj je neuobičajeno blag. „Pala si sa bajsja. Elektra je smrskana, ali ti si dobro. Kako se osećaš?“

„Ah“, zakreštim. „Nisam još sigurna.“ Pokušavam da se osmehnem, ali taj osmeh verovatno liči na grimasu.

„Naravno, Džozzi.“

Suzi mi steže levu ruku. Samo što... mi ona stoji sa desne strane. Okrećem glavu da vidim ko je još tu.

Na krevetu, obema šakama držeći moju, sedi krupan muškarac svetlosmeđeg tena, guste crne kose i guste, uredno potkresane brade.

Nikada ga ranije nisam videla.

Izvlačim ruku iz njegovih, a on se namršti.

„Jesi li dobro?“ Naginje se ka meni, kao da želi da ga bolje pogledam.

„Da li se poznajemo?“, pitam šapatom. Ne izgleda mi ni malo poznat, ali mi je krivo zbog toga, jer mi on deluje fino. Ima lepe smeđe oči.

„Džoz, to sam ja, Rob“, kaže on, kao da bi to trebalo nešto da mi znači.

„Izvini. Ne mogu...“ Odvraćam glavu, ali od tog pokreta osetim varnice bola kroz čitav trup.

Pogledam u Suzi, očekujući pomoć.

„Džoz, dušo, to je Rob. Ne sećaš ga se? Sranje, Robe, možda joj je gore nego što misle. Amnezija...“

Ne kapiram ništa od toga. „Trebalo bi da ga poznajem?“ Uspaničim se. „Poznajem li ga?“ Sad me, osim tela, boli i glava.

„Naravno, dušo. To je Rob. Tvoj muž. Čekaj malo....“ Suzi diže ruku. „Znaš ko sam ja, ali ne znaš ko je Rob?“

Još uvek se trudim, ali ne uspevam da pohvatam konce. „Muž?“

„Draga, sigurno se sećaš.“ Muškarcu glas zadrhti. „Volimo se. Venčani smo. Više od dve godine. Sigurno se...“ Opet mi čvrsto stegne ruku.

„Izvini.“ Iskreno to mislim. Glas mu zvuči tako utučeno. „Ne poznajem te – i boli me ruka.“ Izvlačim ruku iz njegove. „Molim te, idi. Moram da se odmorim i ne razumem šta se dešava. Suzi?“

„Robe, daj nam koji minut vremena. Potraži doktora. Moraće da urade, ono, kao, skener mozga. Čuo si to mnogo puta, zar ne? Ljudi imaju amneziju, a onda im se sećanje odjednom vrati. Biće sve u redu.“

Ona ne zvuči kao da će sve biti u redu.

Muškarac ustaje i odlazi, pažljivo zatvarajući klizna vrata za sobom. Kroz staklo vidim da se obema šakama hvata za čelo, ne obazirući se na sestre i nosila koja prolaze mimo njega.

„Šta se dešava, Suzi? Ko je taj tip i zašto kažeš da mi je to muž? Šta se dešava, dodavola?“ Čujem kako mi glas zvuči usplahireno.

„Džoji, to je Rob. Čovek tvog života. Čovek sa kojim si stajala pred svima nama na Havajima i zavetovala mu se na večnu ljubav. Čovek sa kojim živiš u srećnom braku, samo nekoliko ulica odavde. Tvoj muž.“

„Molim? Nikad ga u životu nisam videla! Nisam udata, znaš da nisam, Suzi. I ne živim ovde u blizini. Živim u Bruklinu – samo si milion puta bila kod mene.“

„Ne, dušo. Nikad nisi živela u Bruklinu, živiš na Menhetnu još otkad...“

Vrata se otvaraju. Isti čovek opet ulazi, ovog puta sa doktorom u uniformi.

„Zdravo, Džoji. Ja sam doktorka Lin.“ Doktorkin osmeh pun zuba ne dopire do njenih umornih očiju. „Čujem da je došlo do neke zabune. Ne možete da se setite svog muža?“ Doktorka pogleda u svoju listu.

„Ne, ne prepoznajem ovog čoveka. On mi nije muž. Nisam udata.“

Ona me pogleda, a onda upadljivo spusti pogled na moju levu ruku. „Imate burmu.“

Na četvrtom prstu svoje ruke vidim dva prelepa prstena – jedan je obična burma, a drugi prsten je sa četvrtastim, ble-doplavim dragim kamenom okruženim sa dva dijamanta, u art deko stilu.

To je prsten o kakvom sam sanjala.

Doktorka prekrsti ruke. „Pa, Džoji, doživeli ste nezgodu. Ostali ste bez svesti, ali niste pretrpeli težu povredu glave. Kada se javi gubitak pamćenja, to se obično dešava zbog povrede

mozga. Imate modrice na rebrima, kuku i nozi, i istegnut vam je članak desne ruke. Uradićemo skener, da proverimo postoji li povreda mozga. Vaša zbunjenost je najverovatnije posledica traume zbog nezgode.“

„Hvala, doktorko“, kaže čovek po imenu Rob. „Hoće li ona biti dobro?“

„Pamćenje se obično vraća, ali ćemo morati da je pratimo.“
Doktorka se okreće.

„Čekajte.“ Glas mi zvuči tanušno. „Nisam izgubila pamćenje. Svega se sećam. Sećam se kako sam se jutros probudila, otišla na posao... Čekajte, koji je danas datum?“

„Trideseti novembar dve hiljade sedamnaeste. Tvoj trideset šesti rođendan.“ Suz se zagleda u mene, procenjujući hoće li me taj podatak iznenaditi.

„Upravo! Tako je. Tramp je predsednik, je li tako? I Suzi, trebalo je večeras da se nađem s tobom i sa društvom iz hora, u onom novom restoranu u Sohou. Nisam zaboravila svoj život, ali ovog čoveka ne poznajem. Nikada ga ranije nisam videla. Nisam udata. Ovo nije moje prstenje. Ma koliko bilo lepo.“ Skidam prstenje, koje mi zapinje na prstu, i puštam ga da padne s kreveta. Muškarac – Rob – saginje se da ga pokupi, bezizraznog lica.

Suzi odmahne glavom. „Nije trebalo da idemo na večeru večeras – ti i Rob je trebalo da idete u neku galeriju. Ali sam ti pričala o tom restoranu...“

„Ne zamarajmo se sada pojedinostima“, prekida je doktorka Lin. „Ne želimo da se Džozu uznemirava. Obavićemo ispitivanja. Zasad treba da je ostavite da se odmori.“ Ona brzo izađe.

„Suzi, znaju li moji da sam u bolnici?“ Mama, Dejvid i moja sestra Lora ne bi me lagali. „U toj tvojoj suludoj verziji mog života ja i dalje imam porodicu?“

„Naravno“, odgovara Suzi tankim glasićem. „Zvala sam Loru, a ona je javila tvojoj mami. Upravo kreću sa *Hitroua*.“

Iz grla mi se otme jecaj olakšanja. Odvraćam glavu od nepoznatog muškarca koji tvrdi da mi je muž i krupna suza mi klizne niz lice.

„Hajde, Robe, moramo da ostavimo Džozu da se odmori.“ Suzin ton je ljubazan, ali čujem da je napeta. Ona se naginje ka meni. „Dušo, razumem da si zbunjena, ali biće ti bolje. Pokušaj da odspavaš, mila. Volimo te.“ Suzi mi pomiluje kosu pa ustane, prilazeći vratima, gde zastaje da sačeka.

Muškarac još uvek sedi pored mog kreveta i gotovo osećam kako razmišlja šta sada da radi. Konačno ustaje sa stolice i bez reči izlazi sa Suzi.

Ovo je baš sjebano.

Ležim u bolničkom krevetu, ne mogući da zaspim, dok u glavi vrtim svoj razgovor sa Suzi i tim čovekom. Ništa tu nema smisla. Što je još gore, nema šanse da moje zdravstveno osiguranje pokriva ovu finu privatnu bolničku sobu, sa plišanim foteljama i zavesama preko ogromnog prozora, kao u hotelu.

Satima kasnije, kako mi se čini, voze me u invalidskoj stolici na magnetnu rezonancu, koja je bučna i neprijatna. Sestra mi pomaže da se vratim u krevet i daje mi „nešto da vam pomogne da zaspite, dušo“, kad se svetla u hodniku priguše. Pre nego što pilule počnu da deluju, iskobeljam se iz kreveta do svog privatnog kupatila. Upalivši svetlo, ugledam svoj odraz u ogledalu i zaprepašćeno ustuknem.

Žena koja me gleda iz ogledala... kao da nisam ja. To jesam ja, ali drugačija. Kosa joj je svetlija, zlatnoplava, mnogo duža i gušća od moje. A moje telo...

Skidam bolničku košulju, ne obraćajući pažnju na bol koji to izaziva, i posmatram svoje telo pod fluorescentnim svetlom. Ovo je bizarno. Ovo je moje telo, ovo su očigledno moje pune grudi, ali sam sada mnogo vitkija. Imam oko petnaest kilograma manje. A tek moje stidne dlačice! To je samo majušna traka, savršeno izdepilirana. Ovo je moje telo, onakvo kakvo

sam oduvek želela da bude – osim umotanog ručnog zgloba i crvenih modrica sa strane.

Da, sve ovo je ozbiljno sjebano.

Piškim prvi put posle mnogo sati, osećajući dasku na toaletu pod mršavom zadnjicom, i strahovito sam umorna. Vraćam se u krevet i istog časa zaspim, uznemirena čudnim snovima o tome kako moja sestra ne može da me nađe na starom tavanu naše porodične kuće.

Zapravo, ona me doziva: „Bozi! Hej, Bozi!“ – tako me zove od detinjstva – iznova i iznova. Osećaj je tako stvaran.

„Bozi! Bozi...“

Ona je tu, Lora, naginje se nada mnom. Na trenutak mi se čini da je sve u redu. Onda se setim.

„Loro, oh, tako mi je drago što si tu. Ne razumem šta se dešava.“ Glas mi potreseno podrhtava. „Gde je mama? Je li tu?“

„Razgovara sa doktorkom. Kako si ti? Suzi nam je rekla da si imala nezgodu. Kazala je da si izgubila pamćenje. Kako se osećaš? Sirotice...“

„U tome i jeste problem, nisam“, pobunim se. „Znam koji je dan, i ko sam, i gde stanujem. Ali oni mi govore da sam udata za tog čoveka, Roba. Ali ti znaš da nisam udata! Trebalo je sinoć da se vidim s Piterom i sa društvom iz hora. Moram da se javim Piteru. Nemam pojma šta se dešava.“

„Bozi, izvini. Ne znam ko je Piter i prošlo je nekoliko godina otkad si napustila hor. To je sigurno zbog traume, je li tako? Imaš neku amneziju zbog koje si ponešto zaboravila? Mama i Rob se raspituju kod doktorke o tome kakva ti je nega potrebna, da bi mogla da ideš kući. Pošto si fizički sasvim dobro, i sigurna sam da ne želiš više da ostaneš ovde.“

„Taj tip – on je ovde?“

Moje pitanje ostaje bez odgovora dok u sobu ulazi moja majka, sa kosom do ramena još više sedom nego kad sam je prošli put videla, dok je njena bakarnoplava boja jedva uočljiva.

Kao i uvek, besprekorno je obučena. Čovek crne brade, dobrih tridesetak centimetara viši od moje sitne majke, ide joj za petama, držeći je za rame. Rob nešto kaže, mama se nasmeši, potom se on uočljivo trgne kad me pogleda u oči.

„Budna si, dušo – kako se osećaš?“ Rob privuče fotelju do mog kreveta.

Sada sam već ljuta. Svi su umešani u tu priču, čak i moja porodica. Okrećem se tom tipu. „Slušaj, ne poznajem te, pa za ime boga, *ne zovi me više dušo*.“ Okrenem se opet svojoj majci, koja diže svoje savršeno očupane obrve slušajući moj ispad.

„Mama, tako mi je drago što si tu, hvala ti – ali zašto mi svi govore da sam u braku sa ovim tipom?“

Mama se nagne da me poljubi u obraz, a njen puderasti miris ruže pruža mi malu utehu u ovoj čudnoj stvarnosti. Potom sedne sa osmehom i uhvati me za ruku. „Dušo, razumem da si zbunjena, sigurno se osećaš kao da smo se zaverili protiv tebe, ali kunem ti se da nismo. Doktorka je kazala da možeš da ideš kući, snimak na skeneru je dobar. Dolazićeš ambulantno da ti pomažu sa gubitkom pamćenja, ako potraje. Hajde da se obučeš pa idemo kući, važi? Lora i ja ćemo ostati ovde nekoliko dana, dok se ti ne središ.“

Kući. Ta reč mi zvuči kao jedina svetla tačka u moru tame. Bar ću se kod kuće osećati normalno. Potom mi se javi jeziva misao.

„On ide sa nama, je li?“ Ne mogu čak ni da pogledam u Roba.

Mama i Lora se zgledaju i majka mi potapše ruku, što mi je slaba uteha. „Naravno da ide, dušo – Rob živi sa tobom. Ne brini, on će se brinuti o tebi.“

„Pa... gde pretpostavljate da ja stanujem?“

Molim te reci u Bruklinu, molim te reci u Bruklinu.

Muškarac konačno progovori. „Stanujemo blizu, draga – izvinj, Džoz. Na Junion skveru. Uselili smo se tamo uoči venčanja.“

Odvraćam pogled. Do svesti počinje da mi dopire spoznaja da zapravo ne idem kući, u stan koji volim.

„Ja živim u Vilijamsburgu“, promrmljam.

Zavladala je teška tišina, koju prekida ulazak doktorke Lin. „Kako je naša pacijentkinja jutros?“ Doktorka gleda listu u svojoj ruci. „Bolje? Barem fizički?... Možete da idete kući, Džoji. Zakažaćemo specijalističke preglede da bismo pratili vašu amneziju.“

Mama se nasmeši. „Hvala, doktorka. Upravo je pripremamo.“

„Daću vam nešto protiv bolova za povređenu ruku i modrice. Neko vreme će vas boleti. Nemojte uzimati više od šest tableta dnevno. Biće vam bolje, Džoji.“ Doktorka izlazi sa svojom uobičajenom žustrinom, pošto me je jedva i pogledala.

„Dobro, hajde da ustaneš, dušo.“ Mama preko mene pogleda u čoveka s bradom. „Robe, njena odeća?“

Iza mene, Rob otvara visoki kabinet pored kreveta. Radoznalo se okrećem da pogledam. On vadi uske sive pantalone, blejzer boje šljive, tanku bluzu, sive gležnjače, brus i gaćice. Ne prepoznajem ništa od te odeće, mada kod kuće imam sličnu bluzu.

Rob mi pruža ručni sat, razbijen, čije kazaljke stoje na šest sati i sedamnaest minuta. Sigurno se tada dogodila nezgoda.

„Odneću ti ovo na popravku.“ Rob spušta na fotelju srebrnastosiivi mantil, tamnocrvenu torbicu i moju biciklističku kacigu sa zelenim cvetovima. Ta kaciga je jedino što je stvarno moje.

„Vozila si po Menhetnu u ovoj odeći“, mršti se Lora, opipavajući bluzu. Kao mlada majka iz engleskog predgrađa, uobičajeno je u farmerkama i svuda ide autom.

„Džoji uvek vozi bicikl u odeći u kojoj izlazi i ide na posao.“ Rob ne čeka da ja odgovorim. „Ne želi da prestane da vozi, iako sam joj rekao da je to opasno. Kaže da je mnogo brže voziti bicikl nego ići autom, a to što imamo novca ne znači da treba da ga razbacujemo.“

Na te reči reagujem poluosmehom – nikad nisam to rekla ovom čoveku, ali mi prilično liči na mene. Stvarno volim da vozim mimo tih šofera zaglavljenih u saobraćajnoj gužvi.

„Mislim“, kaže mama žustro, „da neko vreme nećeš voziti bicikl. Otpisan je. A sad, Džoji, na noge!“

Pomaže mi da ustanem. Svesna sam da muškarac iza mene vidi moja gola leđa i gornji deo zadnjice kroz otvor moje bolničke košulje.

„Ne dok je on ovde.“

„Oh. Izvini“, promrmlja Rob i sklanja se.

Lora se saosećajno nasmeši. „Daj nam koji minut vremena, Robe.“

Rob se udalji, a staklena vrata se zatvaraju.

„Pa, dete moje.“ Mama me nije tako zvala otkad me je kao dete kažnjavala za nestašluke. Reči su blage, ali namenjene da prikriju oštrij ton. „Obuci donje rublje, i imaj na umu da Robu teško pada što ga se ne sećaš. On te voli i želi da brine o tebi. Evo ti pantalona.“

Poslušno se oblačim. Kako li je sad njemu? On veruje da je moj muž. Svakako deluje dobroćudno, a mama, Lora i Suzi očigledno su mu naklonjene.

„Naravno, biću fina.“ Pokazujem zube sestri lažnim osmehom kojim smo se smeškale kao deca. Čak i ako je i ona zalučena kao i svi ostali, Lorino prisustvo u sobi deluje na mene utešno.

Činjenica da idem kući koja nije moja, sa čovekom koji mi nije muž, previše je opterećujuća da bih o tome mogla da razmišljam. Očigledno nemam izbora. Ostaću tamo neko vreme sa Lorom i mamom, dok se sve, kako je rekla mama, ne sredi. Javiću se Piteru i reći ću mu za nezgodu. To je jedini način da se izborim sa svim ovim ludilom.

Drago mi je što izlazim iz sobe. Još otkad je tata umro, mrzim miris bolnice.

Čovek za kojeg tvrde da mi je muž čeka u hodniku. „Spremna?“

Slegnem ramenima krenuvši za njim iz bolnice, dok mama i Lora idu tik uz mene.

Na parking, Rob otključava linkoln zelen poput paunovog perja, sa unutrašnjošću od svetložute kože.

„Lepo.“ Ne mogu da se ne divim. *Stvarno* je lep.

Rob naslućuje da nisam sigurna gde treba da sednem. „Kako bi bilo da pustimo Ajris da sedi napred, a da ti sedneš pozadi?“

„Dobra ideja“, kažem, a mama se pobuni. „Stvarno, mama, biće mi mnogo prijatnije pozadi s Lorom.“

Rob vešto vozi širokim ulicama, manje zakrčenim nego obično, pošto je jutarnji špic prošao. Posle manje od deset minuta on zaustavlja auto u lepoj uličici iza visoke zgrade od stakla i kamena što gleda na Union skver park. Dok on izlazi iz automobila, iz zgrade se pojavljuje vratar.

„Dobro došli, gospodine Biling. Drago mi je što vidim da je i pacijentkinja došla kući.“ Mladić otvara vrata najpre mojoj majci, a zatim i meni. Izlazim na pločnik, ukočena i slomljena.

Rob mu predaje ključeve. „Hvala, Vile.“

„Prepoznaješ li zgradu, dušo?“ Mama me obazrivo posmatra.

Osvrćem se. Tu su parking i velika dvokrilna vrata što vode u zgradu. Zapravo ne prepoznajem ovu zgradu, osim što su je možda spominjali u nekoj novijoj epizodi *Njujorskog luksuznog listinga*. Ako je to ona na koju mislim, potkrovlje ima brutalnu terasu koja gleda na sve strane.

„Žao mi je, ne... Možda sam je videla na televiziji?“

Lora me hvata za ruku. „Ne brini, setićeš se svega.“

Sumnjam u to, ali ništa ne odgovaram. Izbegavam da gledam u Roba. Gotovo osećam njegovo razočaranje.

Rob elektronskim ključem otvara ulazna vrata, iza kojih je hodnik sa liftom. Iza njega se nalazi raskošno i veoma visoko predvorje sa ogromnim, modernim visećim lusterom što se otmeno spušta u otvoreni prostor. Iza visokih staklenih vrata, na malom tremu hotelskog tipa, stoji otmeno obučen recepcionar. A iza ulaza, prometna ulica Istočnog Union skvera i park blistaju na kasnom prepodnevnom suncu.

Ovo mesto izgleda zastrašujuće glamurozno.

Mama me vodi ka liftu obloženom drvenim pločama, a Rob pritiska dugme za osamnaesti sprat. Iznad njega su samo

još devetnaesti i dvadeseti. Zahvaljujući svom poslu – kao i gledanju silnih brojeva *Njujorškog luksuznog listinga* – znam da je cena stana viša što je pogled bolji. Stvarno, koliko je ovaj tip bogat?

Vrata lifta se bešumno otvaraju i mi nečujno izlazimo. Pošto nas odvede do kraja dugog hodnika, Rob otključa dvostruka vrata na kojima piše 1802 i otvara ih.

Zastajem, osvrćući se.

Prostor je ništa manje nego veličanstven. Nalazimo se u svetlom predvorju sa belim podom i okruglim stolom na kojem stoji ogromna vaza sa delfinijumima i hortenzijama – mojim omiljenim cvećem. Uprkos mojoj zbunjenosti, obuzima me radost zbog njihove lepote.

Visoku tavanicu krase otmeni reljefni ukrasi, a ugradne lampe bacaju svetlo na manju verziju lustera koji krasi predvorje zgrade u prizemlju. Na naspramnom zidu nalazi se poluapstraktna slika okeana, a sa obe njene strane nazire se otvoren prostor iza. Pretpostavljam da je ovo najraskošniji stan koji sam ikad videla – a kao novinar koji se bavi nekretninama, videla sam neke prilično božanstvene stanove.

Ovaj stan je previše raskošan da bi bio moj dom.

„Da li ti išta izgleda poznato?“, pita me sestra.

Odmahujem glavom. „Ali lepo je.“ Glas mi zvuči odsutno, kao da nisam sasvim pribrana.

„Ti si ga birala.“ Ovo je prvi put da mi se Rob obratio otkad smo izašli iz bolnice. „Sve. Hoću da kažem, i meni se sviđa, ali želeo sam da ovo bude stan iz tvojih snova.“ Zastaje kao da očekuje da ja nešto kažem. Pošto ne odgovaram, on obori glavu. „Hoće li neko čaj? Ajris?“

Mama klimne glavom. „Molim te.“

Još razmišljam o onome što je Rob rekao. *Ja sam ovo birala?* Sve ovo? Ponovo se osvrćem po sobi, a pogled mi zastaje na bezbroj prelepih predmeta. Kako je moguće da se toga ne sećam?

„Tri čaja, molim te, Robe“, dovikuje Lora, prebacujući svoj kofer u spavaću sobu. Pre nego što ona zatvori vrata i pređe u prostor iza zida, vidim sliku koju prepoznajem.

„Dodi, dušo, smesti se na dvosed.“ Mama me vodi napred i pred nama se ukaže dnevni boravak.

Pravo ispred nas, nekoliko stepenika naniže vodi u prostranu dnevnu sobu sa trpezarijom iza koje su klizna vrata, kroz koja vidim široku terasu. Tavanica se diže visoko iznad tog spuštenog prostora, preplavljenog svetlošću. Sa moje desne strane, na gornjem nivou, nalazi se moderna kuhinja, sa mermernim ostrvom i kožnim barskim stolicama. Iza kuhinje još jedan niz stepenika vodi u dnevnu sobu i još jedan hodnik iza nje.

Ovo mesto je neverovatno.

Osim što je stan ogroman, svaki komad nameštaja, svaka lampa, svaka pojedinost je savršena. Na nižem nivou, sa desne strane, dva bela kauča sa sivim i petrolej jastucima izgledaju božanstveno udobno za moje bolno telo. Ispred mermernog kamina sa desne strane nalaze se dve golubije-sive fotelje. Sa desne strane je dug trpezarijski sto sa desetak stolica, za glamurozne večere koje Rob očigledno priređuje. A iznad svakog odvojenog prostora, na hladnoj svetlosti visi po jedan odgo-varajući luster.

Sve bih to upravo ja odabrala ako bih, naravno, imala toliko novca. Koji nemam. Ali Rob očigledno ima.

„Cipele, dušo, i kaput“, podseća me mama blago. Svlačim rukav mantila preko umotanog ručnog zgloba, žmirkajući od bola dok se saginjem da skinem čizme. Moja majka otvara vrata skrivenog plakara u zidu. „Idi sedi, dušo. Odmori se. Uključi kamin, Loro.“

Dok se spuštam na meki kauč, Lora se uzmuva oko mene nameštajući mi ruku u udoban položaj, a zatim uzme mali daljinski upravljač sa stočića. Pritiska dugme kojim pali kamin sa staklenom pregradom, povezan sa dve prostorije. Iznad vatre

visi još jedna slika okeana, u petrolej nijansama. Međutim, najzanimljiviji su mi ukrasi na polici iznad kamina. Je li to moja kamena skulptura šake? I vaza koju sam dobila od Dejvida za svoj trideseti rođendan? Želim da ih bolje zagledam, ali sam previše slomljena da bih ustala. Zavalim se na naslon, trudeći se da uživam u ovom prostoru, oduševljena njegovom raskoši.

„Kako si, dušo moja?“ Mama mi pažljivo predaje šolju sa čajem u zdravu ruku, pazeći da je čvrsto uhvatim pre nego što se smesti na jednu sivu fotelju.

„Ne baš najbolje“, odgovaram joj, nespretno držeći tešku šolju. „Prilično sam zbunjena. Što se mene tiče, nikad nisam bila ovde, a vi mi kažete da je ovo moj dom. Ali drago mi je što ste ti i Lora ovde.“ Osvrćem se. „Ovaj stan je neverovatan, pa ću... još malo porazmisliti o tome. Samo da se priviknem...“ Glas mi drhti, te začutim. Pogledam ka kuhinji, gde moja sestra stavlja šećer u svoj čaj tiho razgovarajući s Robom, koji gleda u mene.

Mama prati moj pogled. „On je divan čovek. Mnogo te voli. Usrećio te je. Mislila si da se možda nikad nećeš udati, ali onda se pojavio on i sve kockice su se složile. Sigurna sam da će se složiti opet. Uskoro.“

„Nadam se, mama.“ Upinjem se da zvučim vedro. „Kako smo se upoznali?“

„U hotelskom baru – hotel *W*, na ovom skveru – posle jedne konferencije o nekretninama. Rob je svirao klavir u sali, te si pretpostavila da je muzičar zaposlen u hotelu. Pitala si ga zna li da odsvira neku pesmu, i započeli ste razgovor. Nije ti rekao da je investitor koji gradi hotele i stambene zgrade i koji slučajno ume da svira klavir. Sviđalo mu se što ne znaš da ima novca.“ Mama se nasmeši. „Prenerazila si se kad si to saznala.“

„Mogu da zamislim. Samo... nikad nisam išla na konferenciju u *W*. Pa, umalo jesam. Bila sam prijavljena za jednu dok sam radila kod *Krejna*, pre tri godine, pre radija. Ali sam usput doživela nezgodu na biciklu – nije bilo strašno, samo sam izvrnula članak na nozi – pa nisam uspela da stignem tamo.“

„Radio?“ Moja mama se mršti. „Kakav radio? Jesi li radila neki samostalni posao pre *Halstina i Fausta*?“

„Agenti? Za prodaju luksuznih nekretnina?“ Jednako sam zbunjena kao i moja majka. „Kakve veze oni imaju sa bilo čim?“

„Pa kod njih radiš, dušo. Nakon što su te otpustili iz *Krejna*, zaposlila si se tamo kao menadžer za komunikacije. Rob ti je obezbedio razgovor za posao sa Majkom i Hansom.“

Sada sam još više zbunjena. „Upoznata sam sa tom firmom, mama, ali nisam zaposlena tamo. Radim na *'Njujorškoj priči'*. Vodim radio-emisiju o nekretninama. Već dve i po godine. Znaš da je tako.“

„Pa, ne znam.“ Mama se još jače namršti. „Očigledno je to još jedno sećanje koje je poremećeno posle ove tvoje nezgode. Ne radiš na radiju, dušo. Moraš se sabrati polako, korak po korak, i sve će doći na svoje mesto.“ Ali ona ne zvuči ubeđeno.

Osetivši mučninu, usredsređujem se na to da ne prospem čaj po besprekorno belom kauču. Pažljivo otpijam gutljaj. Barem je čaj topao i deluje utešno. „Lep čaj“, promrmljam – a onda shvatim. „O. Ovaj čaj je lep jer je to moj omiljeni, je li tako?“

Usne moje majke se blago izviju umesto odgovora.

„Je li sve u redu?“, pita Rob kad nam se Lora i on pridruže, mada ni on sam ne zvuči sjajno.

„Dobro smo“, odgovara mama. „Džoci je malo zbunjena u vezi sa svojim poslom. Pretpostavljam da se to može očekivati, ako joj je sećanje izgubljeno u jednoj sferi, moglo bi da bude i u drugim. Sredićemo sve to.“ Međutim, ona zvuči kao da tim rečima želi da ubedi sebe.

Osetim u sebi iskricu ljutnje. „A kako ćemo objasniti činjenicu da imam potpuno drugačija sećanja, drugačiji posao i drugačiji dom? Kako ćemo to 'srediti'?“

„Džoci“, reče Lora tiho.

„Ne mogu da se izborim sa ovim.“ Spuštam šolju sa čajem, s mukom ustajem sa kauča i okrećem se Robu, koji diže obrve. „Gde je moja soba? Moram malo da se osamim.“

Rob upitno pogleda u Loru.

„Dobro.“ Shvatam razlog njegovog oklevanja. „Ne mislim na glavnu spavaću sobu – mislim na sobu u kojoj ću *ja* spavati. Jer dok se ova zbrka ne sredi, ne mogu da delim sobu sa tobom, ma koliko da si dopadljiv.“

„Ajris i Lora spavaju u dve gostinske spavaće sobe“, kaže tiho Rob, „ali ti možeš da uzmeš našu spavaću sobu, a ja ću spavati u radnoj.“

„Ne, Robe.“ Lora ustaje. „Ovo je tvoja kuća. Ja idem u radnu sobu. Ti ostani u svojoj sobi. Džoci može da spava u umetničkoj sobi – tamo će joj biti prijatno. Mama će spavati u zelenoj sobi. Prebaciću naše stvari. Da li ti to odgovara, mama?“

„Da, dušo, hvala ti.“ Mama klimne glavom. „Odlična ideja. Džoci će imati sve svoje slike...“ Ona začuti, očigledno nesigurna da li se sećam tih slika.

„Hvala“, odgovaram, zadovoljna zbog te sitne pobede. „Koja soba je 'umetnička'? Zvuči vrlo fensi.“

„Ova.“ Lora prolazi pored trpezarijskog stola i otvara visoka vrata sa leve strane staklenog zida. Krećem za njom u spavaću sobu u uglu, iz koje staklena vrata vode na kraj terase. Naglo uzdahnem ugledavši predivan pogled na park i grad. Milion prozora blista na podnevnom suncu, a na ulici, u kasnojesenjim krošnjama treperi skerletno i lišće boje ćilibara.

Preplavljena neumoljivom lepotom ovog doma, sednem na ivicu velikog kreveta, koji ima četiri metalna stuba i prozirni beli baldahin što visi sa visoke tavanice. Potom naglo udahnem ugledavši niz umetničkih slika, izloženih kao u galeriji, na tamnoplavom unutrašnjem zidu. *Moje* voljene slike – sve slike i grafike koje sam tokom godina prikupila.

Odmahujem glavom. „Moje slike...“

„Prepoznala je slike, mama! Robe!“, dovikuje Lora mami i Robu koji su u dnevnoj sobi. „Nije sve izgubljeno!“

„Hvala bogu.“ U majčinom glasu oseća se olakšanje.

„Dakle“, nastavlja moja sestra, „šta ti treba? Stvari iz glavnog plakara? Prebacicu tvoj toaletni pribor u glavno kupatilo.“

„Hvala.“ Odjednom osetim da sam iscrpljena. Ručni zglob mi damara. Celo telo me boli. „I one lekove protiv bolova, molim te.“

„Naravno, starija sestro.“

Lora me ostavlja da sedim na jednom kraju kreveta, zagledana u moj omiljeni engleski pejzaž, koji je naslikao moj deda. Deluje logično da bih ga baš tu okačila.

Iako su vrata otvorena, moja majka pokuca pre nego što uđe. „Mislim da bi možda želela da popiješ svoj čaj.“ Spušta šolju na stočić pored kreveta sa ogledalom.

„Hvala, mama. Drago mi je što vidim ove slike. Upravo sam razmišljala o tome kako su savršeno postavljene.“

„Zajedno smo to radile.“ Seda na krevet pored mene. „Kada ste se ti i Rob uselili ovamo, došla sam kod tebe i zajedno smo okačile sve tvoje slike. Ona divna slika šume je u zelenoj sobi, ali je većina ovde. Rob i ti ste posle toga počeli da kupujete veće slike... Predivan je, zar ne? Mislim, stan.“

„Stvarno, mama, ovom stanu nemam šta da zamerim. Ovo je stan iz snova. Zbog toga se pitam da li sve ovo sanjam.“

„Ne sanjaš. Nisam sigurna da li je to dobra ili loša vest, ali tako je.“ Mama me potapše po ruci, zatim ustaje da izađe iz sobe kada se Lora vrati sa punim naručjem garderobe koju kači u ormar.

Lora mi pruža predivnu pidžamu od sive svile. „Šminka i toaletni pribor su ti u glavnom kupatilu. Hoćeš li da ti pokažem gde je to?“

„Molim te. Dok sam još obučena.“ Ne želim da tumaram po kući tražeći kupatilo u toj tankoj pidžami.

Izbegavam da pogledam Roba u oči dok prolazim pored njega i mame koji razgovaraju u dnevnoj sobi. Na vrhu stepeništa zastajem pred otvorenim vratima spavaće sobe – „zelene

sobe“, sa bleдозелено okrečеним зидовима – тргнувши се кад угледам слику шуме коју сам купила када сам дошла у Њујорк. „Ова слика“, кажем Лори, завирujući у собу.

„Да, имала си је у оној мајушној гарсонјери на Мари хилу, пре него што си упознала Роба.“

„Тako је“, одговарам.

Онда сам је donela у стан који сам сеbi купила у Вилијамс-бургу.

Лора се широко осмехује. „Bar су неке ствари јасне, hm?“ Отвара сusedна врата. „Kупатило?“

„Hвала.“ Nasмеšim се. „Tablete protiv болова?“

„Na polici су. Vidimo се malo kasnije.“ Sestra me poljubi у obraz.

U ogleдалu ponovo gledam у ovу svoju glamurozniju verziju, u odeći која odговara mom stilu, ali је očigledno skuplja. Osećam се više nego čudno što vidim tu vitkiju себе. Shvatam да odavno nisam jela, još otkad сам sklznula у ovaj suludi paralelni univerzum.

Poslednje što сам pojela bio је sočni рођендaнски sendvič са ćufticama са Abi juče у време ručka, у restorančiću blizu stanice, i onaj kapkejk. Bilo је to пре мање od двадесет четири sata, према satu у kupatilu, ali се čini као да је bilo у nekom drugom свету. To jeste у drugom свету. Ipak, stomak mi се vezao у čvor i sumnjam да ću uskoro моći nešto да pojedem. Ovo telo izgleda као да godinama nije videlo sendvič са ćufticama.

Progutam две tablete protiv болоva i tiho silazim niz stepenice ka dnevnom boravku, pored troje ljudi који očigledno pričaju о meni. Ulazim у спаваћу собу i облачим svilenu pidžamu, pitajući се да li me neko види кроз огромна врата терасе. Pretražujući zidove, pronalazim prekidače за спуштанje roletni, које послушно klize niz prozore. Šteta је sakriti tako divan pogled, ali moram да се уšuškam. Uvlačim се у najmekše bele čaršave i navlačim tanušni baldahin. Ako треба да živim

u sumanutom paralelnom univerzumu, pretpostavljam da je ovo otprilike najbolji način za to.

* * *

Kucanje na vratima.

Gde se nalazim?

Soba mi je zamračena, krevet nepoznat. Svaki deo tela me boli. Vrata se polako otvaraju, Lorina silueta ocrtava se naspram svetla. Onda se setim. Nezgoda. Muškarac koji misli da je moj muž. Ovaj neverovatni stan. To, dakle, nije san.

„Donela sam ti još jedan čaj.“ Lora širom otvara vrata. „Sko-ro je šest sati. Spavala si čitavo popodne. Hteli smo da te pitamo hoćeš li da večeraš s nama? Rob je obećao da će spremi čili sa račićima.“ Spušta šolju na stočić pored mene, uzimajući onu popijenu. Potom pali svetlo.

Ne čini mi se ispravno da jedem u univerzumu koji mi ne pripada, i da mi večeru sprema muškarac koji nije moj muž, ali neće mi ništa pomoći ako pregladnim. Moj stomak s odobravanjem zakrči. „Da, mogla bih da jedem. Nisam ništa jela još od juče. Međutim, možda bi bilo dobro da se istuširam.“ To bi moglo biti zanimljivo s ovim novim telom.

„Nisam htela ništa da ti kažem, ali...“ Lora nabira nos, a onda mi namigne, izlazeći iz sobe.

Ustajem iz kreveta i navlačim kućnu haljinu koja odgovara pidžami. Pogledam u ogledalo na vratima ormara. Kosa mi je malo raščupana, ali nije tako strašna – nije samo duža, nego i gušća nego obično.

Zdravom rukom prolazim kroz kosu i napipam duž skalpa liniju ispod koje je kosa gušća. Nadogradnja. Razmišljala sam da to uradim, ali to je skupo, a moj život ne zahteva toliko glamura. Možda ova verzija mog života to zahteva. Uzimam šnalu sa stočića i uvrćem kosu te je zakačim pre nego što se zaputim u dnevnu sobu s trpezarijom.

Moja mama i Lora sede na kauču i Lora pokazuje mami najnovije fotografije svog trogodišnjeg sina Tea. Nigde ne vidim Roba.

„Otišao je u kupovinu“, kaže Lora, gledajući kako se osvrćem. Obuzima me olakšanje. „Dobro. Idem da se istuširam.“

Penjući se uz stepenice, shvatam da mi se ukazala prilika da malo istražujem. Otvaram vrata s druge strane predvorja i ugledam glavnu spavaću sobu. Tako je ogromna da se nasmejem ulazeći u nju.

Ispred mene, naspram desnog zida, nalazi se ogromni, široki krevet sa raskošnom svilenom posteljinom boje šljive, a iznad je gradski pejzaž. Iza kreveta, visoki i uski pozor otkriva pogled ka severu, uokvirujući zgradu Empajer stejt, pobedonosno osvetljenu naspram sad već sasvim mračnog neba. S moje leve strane, soba sa debelim tepisima spušta se na donji nivo, gde je smešten širok prostor za boravak, sa ogromnim drvenim stolom i stolicom.

Ovo je najveća spavaća soba koju sam ikad videla – veća od čitave garsonjere na Mari hilu u kojoj sam nekad stanovala – i tako seksi da se gotovo uzbudim.

Usplahirena od pomisli da bi Rob mogao da me zatekne u toj sobi, brzo silazim u niži deo i zavirim u neke police na unutrašnjem zidu. Televizor ravnog ekrana i najmoderniji zvučni sistem. Na kraju sobe je zid od stakla koji se proteže duž čitavog stana, sa vratima što vode na terasu, a iza još pogleda na zapadni deo grada.

Na višem nivou sobe, gde je krevet, nalaze se još jedna vrata, koja sigurno vode u kupatilo. Umesto toga, tu zatičem luksuznu garderobu sa ugradnim plakarima i plišanim otomanom. Odupirem se želji da zagledam odeću u ormarima da vidim je li moja – to će morati da sačeka. Još jedna vrata iza garderobe vode u kameno kupatilo sa kadmom ispod još jednog prozora sa pogledom na Empajer stejt, i ogromnom tuš-kabinom. Opet se nasmejem, odmahujući glavom pri pomisli na život u ovakvom luksuzu.

Trgnem se čuvši iznenadni zvuk u daljini, zatvaranje vrata. Šta bi Rob pomislio da me zatekne kako njuškam po kupatilu njegove spavaće sobe? Iskradem se iz sobe, kroz hodnik i u glavno kupatilo, pa zatvaram i zaključavam vrata uz škljocaj ključa. *Uh.*

Pod vrelin tušem, moje novo telo deluje mi neobično i koščato na dodir. Takođe, đavolski je teško ne nakvasiti zavoj na desnoj ruci. Međutim, shvatam da mi je bezmalo drago zbog te povrede. To je vidljivi dokaz da nešto nije u redu. Ljudi mogu videti da nisam kao pre – iako nemaju pojma do koje je to mere tačno.

Pranje kose je još teže jednom rukom, i nemam pojma šta da radim sa ovim ekstenzijama. Razmišljam o tome kako to moram da pitam svog frizera. Amnezija će mi pomoći kao izgovor u mnogim problemima. To jest, ako se ne probudim i ne zateknem sebe opet u Bruklinu, u krevetu sa Piterom – čemu se nadam.

Ponovo oblačeći kućnu haljinu, stežem pidžamu uz telo, za slučaj da se Rob vratio. Vraćam se opet kroz dnevnu sobu, smešeći se majci i sestri. „Nije lako tuširati se a da ne pokvasiš zavoje.“

„Uskoro ću ti ih zameniti“, odgovara mama.

Ulazna vrata se otvaraju te im upućujem još jedan tugaljivi osmeh i požurim u svoju spavaću sobu da se obučem. Kada nekoliko minuta kasnije izađem, osetim primamljivi miris, koji me podseća na to koliko sam gladna.

Rob je u kuhinji, gde zadubljeno meša dok u šerpi nešto cvrči. Lora donosi na sto činije sa salatam i pirinčem. „Jesi li gladna?“, pita me.

„Umirem od gladi“, priznajem.

Moja majka postavlja četiri tanjira i otvara fioku duge ko-mode od orahovine. Nazirem mešavinu starog i novog pribora za jelo, među kojim je i nešto jeftinijeg pribora, koji prepoznajem. Kupila sam ga pre mnogo godina. Mama vadi i prelepi,